

Keller Lipót

A kép Keller Lipót fényképésmesterről, Keller nagyapámról készült, 1938-ban. Keller Lipót a képen hatvanhat éves. A kép a Budapesti Fényképészek és Fényképnagyítók Ipartestületének igazolványába készült. Stúdiófelvétel. A nagyapám egy igen jól menő fényképész volt. A Krisztina körút 32-ben nyitotta az első üzletét. Úgy hívták, hogy Elektra. Azért nevezték Elektrának, mert ez volt akkor Budapesten az első olyan fényképező, ahol éjjel-nappal lehetett felvételeket csinálni, mert nagyon korszerű elektromos világítás volt. Neki voltak ilyen fényképész-technikai találmányai, aminek a következménye az volt, hogy első osztályú képeket tudott a közönségnek nyújtani egytized árért. Az Elektra megvolt egészen 1926-ig. És akkor 1926-ban vagy 1928-ban, a pengőre való áttérés meg a harmincas évek gazdasági válságában a nagyapám már beteg is volt, becsukták az Elektrát. Azt hiszem, 1928-ban csukták be. És akkor ő már eléggé beteg ember volt, mert ő tízéves korától egy robotember volt, aki reggel ötkor felkelt, és este tízig dolgozott. És ez

egészen addig tartott, amíg a krisztinavárosi üzletét be nem csukták. A nagyapámnak [Pest]Hidegkúton maradt egy háza -- a [pest]hidegkúti Várhegyen, az most is megvan különben --, és oda költöztek ki. A ház mellett egy ötszáz négyszögöles kert volt két szántóval. [Pest]Hidegkúton nem volt víz, villany. Nagyapámnak azért tetszett meg, mert nagyon szép volt a kilátás a Várhegyről az egész budai hegyvidékre. A Várhegyen összesen egy tucat ház volt. A nagyapám ezt úgy rendezte be, hogy neki volt egy nyári műterme kint, a Nagyréten. Oda lement, amikor május elseje volt vagy más ünnep, amikor odament több ezer ember. És hát ott is sorban álltak fényképért. Május elsején előfordult, hogy a nagyapám háromezer-ötszáz felvételt csinált. Nyolc-tíz vasárnap alatt megkereste mindazt, ami neki egy évre kellett. A Nagyréten, akik ott voltak, mind a nagyapám barátai voltak. Ugyanis a Nagyrétet ő fedezte föl mint nyári üzletet. Ő csábította oda annak idején a Kemény Henriket, Kemény Henrik bábosnak az apját. Ott volt először a Keménynek bábszínháza a nagyapám mellett. Akkor oda csábította a barátját, a Balázst, aki pincér volt egy nagy étteremben, és mondta neki, hogy ad neki kölcsönt, hogy nyisson egy nyári kerthelyiséget. És az annyira bejött a Balázsnak, hogy három vendéglőt tudott csinálni, egyet a Hűvösvölgyi végállomásnál, egyet a Nagyréten és egyet itt, a Rózsakertnél. És emlékszem, a Balázs, valahányszor találkoztak, mindig annyira rajongott a nagyapámért. Mindig mondta: 'Lipót, ameddig én élek, te mindig annyiszor jössz be sörözni, amennyiszer akarsz, és azt eszel, amit akarsz.' Tulajdonképpen az egész falu, aki ott kint volt, azokat mind ő vitte oda.